

Atbildētāji: *Contimark S.A.* un *Jordi Socías Gispert*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai, pamatojoties uz Direktīvu 2009/101/EK ⁽¹⁾ un Direktīvu 2012/30/ES ⁽²⁾, kuras citu starpā ir transponētas ar Likuma par kapitālsabiedrībām (*Ley de Sociedades de Capital*; turpmāk tekstā – “LSC”) 236., 237., 238., 241. un 367. pantu, komercsabiedrības kreditors, kurš Spānijas kompetentajā tiesā – sociālo lietu tiesā – piesaka savus no darba līguma izrietošos prasījumus, ir tiesīgs vienlaikus tajā pašā tiesā izvirzīt tiešu prasību pret uzņēmumu par darba tiesisko attiecību parādsaistībām un kumulatīvi – pamatojoties uz šajās direktīvās, kuras transponētas ar Spānijas LSC, noteikto ar komercdarbību saistīto pienākumu neizpildi – prasību pret fizisku personu – sabiedrības vadītāju kā personu, kura ir solidāri atbildīga par sabiedrības parādiem?
- 2) Vai Spānijas Augstākās tiesas Sociālo Lietu palātas [*Sala de lo Social del Tribunal Supremo*] judikatūra (kura šajā lēmumā ir rezumēta attiecīgo valsts tiesību normu sadaļas otrajā punktā), kas iedibināta spriedumos 28-02-97 (RJ 1997\4220); 28-10-97 (RJ 1997\7680); 31-12-97 (RJ 1997\9644); 13-04-98 (RJ 1998\4577); 17-01-00 (RJ 2000\918); 9\06\00 (RJ 2000\5109); 8-05-02 un 20-12-12, pārkāpj Direktīvas 2009/101/EK 2., 6., 7. un 8. pantu un Direktīvas 2012/30/ES 19. un 36. pantu, nosakot, ka Spānijas sociālo lietu tiesas attiecībā uz prasījumiem, kuri izriet no darba tiesiskajām attiecībām, nevar tieši piemērot šajās direktīvās, kuras transponētas ar Spānijas LSC 236., 237., 238., 241., 367. un citiem pantiem, komercsabiedrību kreditoriem paredzētās garantijas, ja šo komercsabiedrību galvenie atbildīgie – fiziskās personas – nav izpildījušas Direktīvā 2009/101 un Direktīvā 2012/30, kuras transponētas ar Spānijas LSC, noteiktās formālās prasības par sabiedrības pamatdokumentu nodošanu atklātībā?
- 3) Vai Spānijas Augstākās tiesas Sociālo Lietu palātas judikatūra (kura šajā lēmumā ir rezumēta attiecīgo valsts tiesību normu sadaļas otrajā punktā), kas iedibināta spriedumos 28-02-97 (RJ 1997\4220); 28-10-97 (RJ 1997\7680); 31-12-97 (RJ 1997\9644); 13-04-98 (RJ 1998\4577); 17-01-00 (RJ 2000\918); 9\06\00 (RJ 2000\5109); 8-05-02 un 20-12-12, pārkāpj Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantu saistībā ar 51. pantu, liekot kreditoram – darba ņēmējam – celt atkārtotas prasības – vispirms sociālo lietu tiesā, lai panāktu no darba tiesiskajām attiecībām izrietošu prasījumu pret darba devēju atzīšanu, un pēc tam – civillietu/komerclietu tiesā, lai saņemtu no sabiedrības vadītāja vai citām fiziskām personām solidārās garantijas, ja šāda prasība – neatkarīgi no prasījuma veida – nav noteikta attiecībā ne pret vienu cita veida kreditoriem ne Direktīvā 2009/101/EK, ne Direktīvā 2012/30/ES, nedz arī valsts tiesību normās (LSC), ar kurām transponē šos Kopienas tiesību aktus?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīva 2009/101/EK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 48. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 258, 11. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīva 2012/30/ES par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko saistībā ar akciju sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu un mainīšanu dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma par Eiropas Savienības darbību 54. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 315, 74. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 28. aprīlī iesniedza *Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche* (Itālija) – *Nerea SpA/Regione Marche*

(Lieta C-245/16)

(2016/C 279/18)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche

Pamatlietas puses

Prasītājs: Nerea SpA

Atbildētājs: Regione Marche

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vispirms, vai Regulas Nr. 800/2008 ⁽¹⁾ 1. panta 7. punkta c) apakšpunkts attiecas tikai uz tām procedūrām, ko pēc savas ierosmes var uzsākt dalībvalstu administratīvās vai tiesu iestādes (Itālijā, piemēram, bankrots), vai tomēr arī uz tām, kuras var uzsākt tikai pēc ieinteresētā uzņēmēja pieteikuma (valsts tiesībās tāda ir preventīvā vienošanās)? Jautājums ir radies tāpēc, ka šajā tiesību normā ir runa par to, ka "tam ir piemērojama" kolektīva maksātnespējas procedūra.
- 2) Gadījumā, ja ir jāuzskata, ka Regula Nr. 800/2008 attiecas uz visām kolektīvajām procedūrām, vai – konkrēti runājot par Karaļa dekrēta Nr. 267/1942 186.a pantā minētā preventīvās vienošanās ar kreditoriem darbības turpināšanai institūtu – Regulas Nr. 800/2008 1. panta 7. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka vienkārša priekšnoteikumu pastāvēšana, lai attiecībā uz uzņēmēju, kurš vēlas saņemt subsīdiju no struktūrfondi, uzsāktu kolektīvo procedūru, liedz piešķirt finansējumu vai arī uzliek valsts pārvaldības iestādei pienākumu atsaukt jau piešķirtos finanšu līdzekļus, vai arī, gluži pretēji, grūtību stāvoklis ir jāpārbauda katrā konkrētā gadījumā, ņemot vērā, piemēram, procedūras uzsākšanai vajadzīgo laiku, to, kā uzņēmējs pilda uzņemtās saistības, un jebkuru citu svarīgu apstākli?

⁽¹⁾ Komisijas 2008. gada 6. augusta Regula (EK) Nr. 800/2008, kas atzīst noteiktas atbalsta kategorijas par saderīgām ar kopējo tirgu, piemērojot Līguma 87. un 88. pantu ("Vispārējā grupu atbrīvojuma regula") (OV L 214, 3. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 29. aprīlī iesniedza *Landgericht Hannover* (Vācija) – *Heike Schottelius/Falk Seifert*

(Lieta C-247/16)

(2016/C 279/19)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Hannover

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Heike Schottelius*

Atbildētājs: *Falk Seifert*

Prejudiciālais jautājums

Līdz ar to rodas jautājums, vai no Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām ⁽¹⁾ 3. panta 5. punkta otrā ievilkuma ir izsecināms Eiropas patērētāju tiesību princips, saskaņā ar kuru visos starp patērētājiem un personām, kuras nav patērētāji, noslēgtajos darījumos attiecībā uz patēriņa precēm ir pietiekami, ka, lai varētu tikt īstenotas sekundārās garantijas tiesības, persona, kura nav patērētājs un kurai ir garantijas pienākums, samērīgā termiņā nav novērsusi trūkumu, lai arī šajā ziņā termiņš trūkuma novēršanai nav skaidri jānosaka, un saskaņā ar kuru atbilstošās valsts tiesību normas, piemēram, arī ar patēriņa precēm saistīta uzņēmuma līguma gadījumā, ir attiecīgi jāinterpretē un vajadzības gadījumā jāpiemēro sašaurināti?

⁽¹⁾ OV L 171, 12. lpp.